

handlingen ikke er sket efter anmodning fra Arbejdsskadestyrelsen og Den Sociale Ankestyrelse, men hvor én af de to styrelser alligevel ville have indhentet den samme udtalelse.

Der foreslås derfor med § 22, stk. 4, en dispensation fra hovedreglen, der medfører, at betaling for rejseudgifter m.v. kan ske, selvom lægebehandlingen m.v. ikke er sket efter anmodning fra én af de to styrelser, når styrelserne til brug for sagens afgørelse alligevel ville have indhentet den samme oplysning.

Endvidere præciseres det, at forsikringsselskaberne efter dispensationsreglen alene skal afholde udgifter, der er opstået eller afholdt efter et ulykkestilfælde eller en kortvarig skadelig påvirknings indtræden (skadedatoen). For erhvervs sygdomme skal forsikringsselskabet efter dispensationsreglen dække udgifter der er opstået eller afholdt efter en erhvervs sygdoms anmeldelse, jf. § 11, stk. 2.

Det bemærkes, at skadedatoen for kortvarige skadelige påvirkninger efter praksis fastsættes som tidspunktet for lidelsens opståen.

Til nr. 6.

Ved bestemmelsen tydeliggøres, at sager, der ikke er omfattet af fortegnelsen over erhvervs sygdomme, jf. § 10, stk. 1, nr. 2, og sygdomme hos fostre eller børn, der må anses som følge af påvirkninger af forældrene før befrugtningen eller efter fødslen, jf. § 10, stk. 2, ikke er omfattet af 9 måneders fristen, for så vidt angår anerkendelsesspørgsmålet.

Samtidig præciseres det, at Arbejdsskadestyrelsen også i disse typer sager skal træffe afgørelse om mén og erhvervsnetab inden for 2 år, jf. § 31, stk. 1.

Til nr. 7

Ved forslaget kodificeres Arbejdsskadestyrelsens praksis, der udspringer fra 1978-lovens ikrafttrædelse, og som efterfølgende har været anvendt i stigende omfang. Der kan efter denne praksis træffes midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsnetab, når der foreligger særlige omstændigheder. Dette er tilfældet, når skadelidte er under revalidering, omskoling eller uddannelse m.v., på grund af følgerne af en anerkendt arbejdsskade.

Af betænkning nr. 792/77, der indgår i forarbejderne til 1978-loven, fremgår, at »endelig erstatning bør ... i mange tilfælde ikke tilkendes, før en passende og realistisk revalidering er gennemført eller forsøgt. Sikringsstyrelsen (nu Arbejdsskadestyrelsen) må dog tilrettelægge sin sagsbehandling således, at skadelidte ikke kommer til at vente urimeligt længe på sin erstatning, men samtidig indarbejde en revisionspraksis således, at den endelige erstatnings-

udmåling kommer til at svare til skadelidtes faktiske tab ...«

I almindelighed kan afgørelse om erstatning for tab af erhvervssevne først træffes, når der efter revalidering, optræning eller sygebehandling er grundlag for at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervs muligheder, jf. lovens § 31, stk. 1. Samtidig skal afgørelse om erstatning for tab af erhvervssevne træffes snarest muligt og senest inden 2 år fra skadens anmeldelse, jf. § 31, stk. 1, 2. pkt.

Tidsfristen på de 2 år kan betyde, at der endnu ikke er et tilstrækkeligt grundlag for »den endelige erstatningsudmåling«, således at der inden for tidsfristen alene er grundlag for afgørelse om »midlertidig erstatningsudmåling«, der forudsætter: (1) der kan foretages et rimeligt skøn over skadelidtes fremtidige indtjeningsmuligheder, og (2) der er tale om et utvivlsomt konstateret erhvervsnetab.

En midlertidig erstatningsudmåling vil være i form af en løbende ydelse, der ikke kapitaliseres.

Efter afsluttet revalidering m.v. vil sagen blive taget op til endelig erstatningsudmåling på grundlag af den skadelidtes fremtidige erhvervs muligheder på dette tidspunkt. Ved udmålingen heraf sikres, at den midlertidige erstatningsudmåling indgår, således at det totale erstatningsbeløb svarer til skadelidtes faktiske tab af erhvervssevne.

Praksis med midlertidige erstatninger har ikke sammenhæng med forskud på erstatning, jf. lovens § 31, stk. 3. Forskud kan ydes inden for det beløb, Arbejdsskadestyrelsen skønner, der under alle omstændigheder vil blive tilkendt.

Til nr. 8

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

Bestemmelsen erstatter den gældende lovs § 36, stk. 2, og præciserer begyndelsestidspunktet for udbetaling af forsørgertabserstatning.

Det præciseres herunder, at en efterladt først vil få udbetalt forsørgertabserstatning fra den 1. i måneden efter dødsfaldet, hvis den afdøde modtog løbende erstatning for tab af erhvervssevne, mens afdøde levede.

Baggrunden for forslaget er, at udbetalingen af erhvervsnetabserstatningen først ophører ved udgangen af måneden for dødsfaldet, hvorfor de forsørgelsesmæssige forhold for den efterladte først fra dette tidspunkt kan anses som forringede.